

Η συμμετοχή μας στο μυστήριο της Βασιλείας του Θεού (Επίσκοπος Φαναρίου Αγαθάγγελος)

/ [Πεμπτούσία](#)

«Πολλοί γαρ εισί κλητοί, ολίγοι δε εκλεκτοί»

Η ευαγγελική παραβολή της Κυριακής ΙΔ' Ματθαίου μας παρουσιάζει το μυστήριο της βασιλείας του Θεού και τη στάση του ανθρώπου απέναντι στη σωτήρια πρόσκληση της αγάπης του Θεού.

Ένας άρχοντας κάλεσε σε γάμο τους φίλους και γνωστούς του, πού όμως δεν ανταποκρίθηκαν στο κάλεσμα του. Οι δικαιολογίες πολλές και διάφορες: αδιαφορία και βιοτικές μέριμνες.

Όμως, ο Θεός μας καλεί πάντοτε στην κοινωνία Του, στο σώμα Του, στη σωτηρία. Η κλήση αυτή υπερβαίνει τον χρόνο και τον τόπο, είναι δηλαδή αιώνια και καθολική. Η ανταπόκριση μας στην κλήση του Θεού δεν είναι καταναγκασμός, υποδούλωση, υποχρέωση για τον άνθρωπο. Είναι έκφραση της αγάπης μας προς τον Θεό, υπακοή εν ελευθερία στο άγιο θέλημα Του. Αυτήν ακριβώς τη διάθεση μας εκφράζουμε, όταν πηγαίνουμε στον ναό, δηλαδή όταν εκκλησιαζόμαστε.

Γιατί πρέπει να εκκλησιαζόμαστε;

Εκκλησιασμός ονομάζεται η σύναξη του λαού του Θεού, δηλαδή της Εκκλησίας, στον ναό, όπου δοξολογεί τον Κύριο. Εξάλλου η λέξη Εκκλησία παράγεται από το ρήμα εκ-καλέω πού σημαίνει προσκαλώ, συναθροίζω. Εκείνος που προσκαλεί δια της Εκκλησίας τους πιστούς είναι ο ίδιος ο Θεός, αφού εκείνος είναι ο εκκλησιαστής μας.

Ο άγ. Νικόδημος ο Αγιορείτης γράφει ότι οι πιστοί είναι ανάγκη να εκκλησιαζόμαστε για να παρηγορούμε την πείνα μας από την εν Εκκλησία ευρισκομένη μυστική και αγία Τράπεζα του Σώματος του Κυρίου και Θείου Λόγου. Και να ευχαριστούμε τη δίψα μας από το ζώηρρυτο Αίμα του Κυρίου και από τα

νάματα της διδασκαλίας των θείων Γραφών. Είναι ανάγκη ακόμη να εκκλησιαζόμαστε, διότι η Εκκλησία είναι κιβωτός. Οι Χριστιανοί πηγαίνουμε στην Εκκλησία και εμβαίνοντας σ' αυτήν λυτρωνόμαστε από τον νοητό κατακλυσμό των παθών και της αμαρτίας. Ο Απόστ. Παύλος μας προτρέπει να μην αμελούμε τον εκκλησιασμό, διότι αυτός δυναμώνει τους δεσμούς της αγάπης μεταξύ των πιστών.

Η κοινή λειτουργική προσευχή

Ή προσευχή είναι πνευματική θυγατέρα της αγάπης μας προς τον Κύριον και μητέρα της αγάπης μας προς τους αδελφούς. Η αδελφική αγάπη που γεννιέται από την κοινή προσευχή και λατρεία, δίνει δύναμη στην ικεσία μας. Ο Χριστός μας μίλησε για τη δύναμη των κοινών προσευχών της Εκκλησίας. «Εάν δύο υμών συμφωνήσωσιν επί της γης περί παντός πράγματος ου εάν αιτήσωνται ,γενήσεται αυτοίς παρά του πατρός μου τού εν ουρανοίς' ου γαρ είσι δύο ή τρεις συνηγμένοι εις το εμόν όνομα, εκεί ειμί εν μέσω αυτών» (Ματθ. 18,19-20).

Κυριακή: ημέρα Κυρίου

Μία από τις δέκα εντολές πού έδωσε ο Θεός στον Μωυσή αναφέρεται στην ημέρα πού είναι αφιερωμένη στον Κύριο. «Φύλαξαι την ημέραν των Σαββάτων αγιάζειν αυτήν, ον τρόπον ενετείλατό σοι Κύριος ο Θεός σου».

Για τους Εβραίους ήμερα αφιερωμένη στον Θεό ήταν το Σάββατο, δηλαδή ή ημέρα της αναπαύσεως του Δημιουργού από την εξαήμερο Δημιουργία. Για εμάς τους

Χριστιανούς η ημέρα που είναι αφιερωμένη στον Κύριο είναι η Κυριακή, η ημέρα της Αναστάσεως του Χριστού και της νίκης Του κατά τού διαβόλου. Είναι η ημέρα που κατεξοχήν πρέπει να ευγνωμονούμε τον Κύριο για όσα εργάσθηκε για τη σωτηρία μας. Η ημέρα της δοξολογίας της αγάπης Του. Ο καλύτερος τρόπος να τιμήσουμε την ημέρα του Κυρίου είναι να μεταβούμε στον άγιο οίκο Του και να συμμετάσχουμε στην κοινή λατρεία της Εκκλησίας ταπεινά και διακριτικά.

Στην Εκκλησία διαφυλάσσεται η χαρά των ανθρώπων, στην Εκκλησία βρίσκεται η ευθυμία των πικραμένων, η ευχαρίστηση των λυπημένων, η παρηγοριά των δυστυχισμένων, η ανάπαυση των κουρασμένων. Διότι ο Χριστός λέγει: «Δεύτε προς με πάντες οι κοπιώντες και πεφορτισμένοι, καγώ αναπαύσω υμάς».

Πηγή: Αγαθαγγέλου επισκόπου Φαναρίου, *Η ζύμη του Ευαγγελίου. Ομιλίες σε ευαγγελικές περικοπές και εορτές*, εκδ. Αποστολική Διακονία, Αθήνα 2007.